

en Henvisning til, at man skal faa dette konstateret, men de tage det som noget, der let vil være givet, men det vil i Almindelighed ikke være Tilfældet. Man kan derhos aldrig være sikker paa, at den paagældende Kommune ikke, og det med fuld Føje, gør Indvendinger, som ikke kunne imødegaas gennem Forsørgelsesforhøret, uden at der derfor kan siges at foreligge nogen Forsømmelse fra vedkommende Forhørsdommers Side ved Forhørets Optagelse. Der er derhos mange Barnefædre, der leve under saadanne Forhold, at man ved, hvor de ere forsørgelsesberettigede, bosatte Mænd, Ejendomsbesiddere o. s. v. Men ifølge Lovforslaget skal der ogsaa optages Forsørgelsesforhør over saadanne Barnefædre. Hertil kommer, at den nuværende Lov i Virkeligheden indeholder, hvad der i denne Henseende behøves. Loven af 1892 § 1 indeholder i Slutningen en Bestemmelse om, at Overøvrigheden, naar den udfærdiger Resolutionen, skal sørge for, at der i den bliver optaget en Meddelelse om Barnefaderens Alder, Fødested og øvrige paa den Tid for Øvrigheden foreliggende Oplysninger om hans Forsørgelsessted. Naar Overøvrigheden skal gøre dette, følger deraf som naturlig Konsekvens, at vedkommende Politidomme under Paternitetssagen udspørger Barnefaderen om, hvad der til Fyldestgørelse af den formeldte Lovbestemmelse er nødvendigt; thi hvis han ikke gør det, vil han, naar Sagen kommer ind til vedkommende Aamtsraad, uundgaelig faa den tilbage med den Besked, at han maa skaffe de manglende Oplysninger til Veje. Naar disse Oplysninger til enhver Tid have til Raadighed, vil man senere hen, selv om Barnefaderen maatte være forsvunden, have det nødvendige Udgangspunkt for under et Forsørgelsesforhør at tilvejebringe de yderligere Oplysninger, som behøves til at konstatere, hvor paagældende er forsørgelsesberettiget, i alt Fald for saa vidt dette beror paa hans Fødsel; man kan saa lade optage Forhør til Tilvejebringelse af de til den Tid fornødne yderligere Oplysninger. Hvad dernæst angaar Forsørgelsesforhøret over Moderen, have ærede Medlemmer allerede gjort opmærksom paa, at dette i de allerfleste Tilfælde vil være uden nogen praktisk Nytte. Den ærede Ordfører for Forslagstillerne udtalte, at han derved kun havde de Tilfælde for Øje, hvor Moderen ikke kunde eller ikke vilde sørge for Barnet, men for disse faa Tilfælde er der ikke andet at gøre end at vente, til de foreligge, og da lade optage Forsørgelsesforhør. Af Hen-

syn til disse Eventualiteter at lade optage Forsørgelsesforhør over alle Barnemødre vilde være temmelig urimeligt. Den ærede Ordfører for Forslagstillerne oplyste selv, at Opholdskommunen ikke er udsat for at lide noget Tab derved, at den ikke kan finde Forsørgelseskommunen, idet det efter Fattiglovens § 27 da bliver den vedkommende Amtskommune i Forbindelse med Købstæderne, der have at bære de herhenhørende Udgifter. Jeg maa derfor udtale mig afgjort imod den nævnte Bestemmelse. Jeg skal ikke komme yderligere ind paa Lovforslagets Bestemmelser, særlig ikke paa de i øvrigt ikke ganske uvigtige Bestemmelser, som vilde medføre Forandringer i Fattigloven af 9de April 1891. Jeg tør vel anse som givet, at dette Lovforslag ikke vil komme til 2den Behandling her i Tinget, uden at der har været nødsat Udvalg, og i Udvalget vil der blive rig Lejlighed til at drøfte de mange andre Detailspørgsmaal, som Lovforslaget foranlediger, derunder med min meget ærede Kollega, Indenrigsministeren, de Bestemmelser, der vedrøre Forandring i Fattiglovgivningen. Jeg kan derfor ogsaa i det hele fatte mig kort i Anledning af de Bemærkninger, som ere fremkomne fra anden Side. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (N. Christensen) gjorde en Bemærkning om, at det vilde være hensigtsmæssigt, om man ikke nøjedes med gennem de foreslaaede Forhør at konstatere, hvor Barnefaderen er forsørgelsesberettiget — at man ved Forhørene vilde naa dette, ansaa han for givet, men det er som paavist ingenlunde saa — man burde tillige bestemme, at Forsørgelseskommunen, det vil sige den efter Forhøret formentlige Forsørgelseskommune, skulde være pligtig til, straks efter at Resolutionen var udfærdiget, at erklære, hvorvidt den anerkendte den vedkommende som forsørgelsesberettiget eller ikke. En saadan Bestemmelse tvivler jeg om, at man nogen Sinde vilde sætte ind i Loven; man kan ikke forlange af en Kommune, at den af Hensyn til den Mulighed, at man om 2—5 eller 10 Aar vil stille et Krav til den, skal erklære hvorvidt den, efter hvad der foreligger, anerkender den vedkommende at være forsørgelsesberettiget i Kommunen. Jeg tvivler ikke om, at alle Sogneraadsformænd, Borgmestre osv. ville sige: Nej lad os vente med den Ting, til man mener at have et Krav paa os, saa skulle vi nok udtale os om, hvorvidt vi til den Tid anse den vedkommende for forsørgelsesberettiget i vor Kommune. —